

expedition må sammanföras med fullmäktiges expedition och tjenstegöröromålen inom verket derefter ordnas, samt att Riksdagen ville uppdraga åt sina blifvande Fullmäktige att till nästa riksdag inkomma med ett genomfördt förslag till göröromålen fördelning mellan behöfligt antal tjenstemän och dervid anmäla behovet af löner åt desamma, äfvensom pension åt de tjenstemän, hvilka blifva för verket obehöfliga.

Om remiss af denna min motion till Stats-Utskottet anhåller vördsamligen

C. A. Larsson,
från Östergötland.

N:o 82.

Af Herr C. A. Larsson: Om förenklning i sättet för den s. k. testaments-bevillningens debitering, uppbörd och redovisning.

Vid granskningen af Riksgälds-kontorets tillstånd och förvaltning för år 1872 upptäcktes, att gällande föreskrifter rörande kontrollen öfver den så kallade testamentsbevillningen icke så noggrannt efterlefdes som önskligt vore. Revisorerna afgåvo, i följd deraf, ett särskildt memorial till Herrar Fullmäktige, hvori upptogos de mångfaldiga fel och försummelse, som under revisionen kunnat upptäckas och hvilka voro af beskaffenhet att de troddes kunna rättas innan handlingarne öfverlemnades till Statskontoret, som numera, på grund af senaste riksdagsbeslutet, fått mottaga bestyret med dylika medels uppbärande och kontrollerande. De nu gällande stadganden, som innefattas uti Kongl. Förordningen den 11 Dec. 1811, äro dock af en så krånglig

och invecklad natur, att det fordras en hel tjenstemannapersonal för att fullständigt sköta denna kontroll på det sätt nämnda förordning föreskrifver, och jag vågar påstå, det knappast ändock skall lyckas utöfva en dylik kontroll, så att icke flera misstag kunna ske alldeles ouppsåtligt. Det uttalades derföre inom revisionen en nästan enhällig önskan, att motion skulle vid innevarande riksdag väckas om en ändamålsenlig förenkling i sättet för testamentsbevillingens debitering, kontroll och uppbörd.

Ofvannämnda Kongl. förordning innehåller nemligen: Att samtliga Hof-Rätterna och Kongl. Maj:ts Befallningshafvande i Riket skola årligen, inom Juli månads utgång, till Riksgälds-kontoret (hvilket numera skulle blifva Statskontoret, enligt Kongl. Maj:ts Cirkulär d. 5 Dec. 1873) insända förteckningar öfver alla under föregående året hos underdomstolarne ingifna gåfvobref, testamenten och fideikomissförfattningar, för hvilka bevillningsafgift bör ega rum, hvarvid bör fogas uppbörds-männens attester och qvittenser öfver emottagna borgensförbindelser till säkerhet för bevillingens framtida erläggande.

Uti 13 § af instruktion för herrar kommissarier i Riksgälds-kontoret meddelas en massa minutiösa föreskrifter, huru borgensförbindelserna sedermera skola bokföras, vårdas och redovisas. Jag föreställer mig att en dylik instruktion skall blifva behöfelig för de herrar tjenstemän i Statskontoret, som numera skola taga hand om ifrågavarande uppbörd, ifall någon ändrad föreskrift icke af Riksdagen eller Kongl. Maj:t kommer att meddelas. På sätt man kan inhemta af en uppgift på sidan 68 i revisionsberättelsen, har ifrågavarande bevillning efter 1857 varit högst 1863, då den utgjorde 94,207 R:dr 82 öre, och lägst 1869, då den endast utgjorde 15,571 R:dr 26 öre. År 1872 inföt dock 41,374 R:dr 48 öre. Skall man någonsin tänka, att tjenstemännens antal inom embetsverken skola minskas, så måste man tillse, att deras göromål blifva så förenklade, att deras tid och arbete ej tagas i anspråk för ett onödigt mångskrifveri eller pedantiska bokförings- och kontroll-åtgärder, som icke tjena till annat än räkenskapernas vidlyftighet. Jag hade föreställt mig, att påföringen af bevillning för arf, testamenten och fideikomisser icke numera skulle tarfva annan behandling, än hvilken tillfällig bevillning som helst. Det synes mig vara tillräckligt, om domaren i den ort, der en dylik handling ingifves eller bevakas, härom meddelar taxeringskomitéerna lika beskaffade uppgifter som i fråga om fastighetsköp. Taxeringskomitéerna kunde sedermera påföra den stadgade bevillningen och densamma uppbäras och redovisas i sammanhang med den öfriga bevillningen, hvarefter restitution skulle vara tillåten der arfs- eller testamentstagaren styrkte, att den påräknade inkomsten, af en eller annan orsak, blifvit honom från-vunnen eller eljest varit af beskaffenhet, att icke bevillning bort påföras.

Med anledning häraf, och för den händelse icke Bevillnings-Utskottet och Riksdagen skulle finna skäligt föreskrifva inkomstens upphörande, tager jag mig friheten vördsamt föreslå,

att all den bevillning, som bör utgå af arf, gåfva, testamente eller fideikommiss-stiftelse, bör påföras af taxeringskomitéerna efter de uppgifter, som från Kongl. Hof-Rätterna och Underdomstolarne meddelas, samt derefter i vanlig ordning debiteras, uppbäras och redovisas på enahanda sätt som annan personel bevillning.

Och torde, om detta mitt förslag godkännes, den för taxerings- och upp-
bördsmännen gällande instruktion rättas uti hit lämpliga delar.

Om remiss häraf till Bevillnings-Utskottet anhåller vördsamligen.

C. A. Larsson,
från Östergötland.

N:o 83.

Af Herr C. A. Larsson: Angående förändring i nu gällande lagbestämmelser rörande dikning.

Vid förra riksdagen väckte jag motion om en ny dikningslag, grundad på de principer som blifvit uttalade uti det betänkande, hvilket afgifvits af dertill utsedde komiterade.

Denna motion vann så till vida Lag-Utskottets uppmärksamhet, att Utskottet utsåg inom sig fyra delegerade, hvilka uppgjorde det förslag, hvilket lades till grund för min vid Betänkandet N:o 52 fogade reservation.

Då behovet af en praktisk lag i detta afseende allt mera gör sig gällande, och då förslaget föll inom Utskottet, hufvudsakligen af det skäl, att frågan förekom först mot riksdagens slut, då Utskottet icke tilltrorde sig medhinna en grundlig